

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 8. juni 2015 i sag nr. BS 39B-3380/2014:

Indklagede

mod
Advokatnævnet
Kronprinsessegade 28
1306 København K

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag, der er anlagt den 10. juli 2014, vedrører spørgsmålet om, hvorvidt sagsøger, *indklagede*, har tilsidesat god advokatskik ved at have rettet henvendelse til modpartens klients kompagnon uden at orientere modpartens advokat herom.

Indklagede har nedlagt påstand om, at Advokatnævnets kendelse af 26. juni 2014 i henhold til hvilken Advokatnævnet tildelte *indklagede* en irrettesættelse, ophæves.

Advokatnævnet har nedlagt påstand om, at Advokatnævnets kendelse af 26. juni 2014 stadfæstes.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Af Advokatnævnets kendelse af 26. juni 2014 fremgår følgende:

"...

I denne sag har *indklagede* på vegne af *klager* klaget over advokat *A*, (*bynavn*), og advokat *A* har modklaget over *indklagede*.

Sagens tema:

Indklagede har klaget over, at advokat *A* har tilsidesat god advokatskik ved at repræsentere *X* i en bodelingssag, selv om han tidligere har bistået de nu tidligere ægtefæller i både professionelle og private forhold.

Advokat *A* har modklaget over, at *indklagede*

har tilsidesat god advokatskik ved at have rettet henvendelse til advokat A klientens kompagnon uden at orientere advokat A herom.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 6. september 2013, og modklagen er modtaget den 23. september 2013.

Sagsfremstilling:

Det fremgår af sagen, at X i 2000 erhvervede en tandlægeklinik med bistand fra advokat A. Klinikken drives fra en ejendom, som ejes af et selskab, der er ejet fuldt ud af X.

X var oprindeligt enejer af tandlægepraksissen, der drives fra klinikejendommen, men solgte på et tidspunkt halvdelen heraf til Y.

Ved e-mail af 2. november 2011 kontaktede Klager, som var gift med X, advokat A i anledningen af skilsmisse. Af e-mailen fremgår det, at Klager gerne så, at advokat A var ægtefællernes fælles advokat.

Klager har oplyst, at e-mailen af 2. november 2011 var en forlængelse af en telefonsamtale, hvori hun orienterede advokat A om situationen samt hendes opfattelse af ægteskabet.

Klager har oplyst, at hun sammen med X har benyttet sig af advokat A's ydelser i forskellige forretningsmæssige og private sager, herunder ændring af testamente, udfærdiget af en anden advokat.

Advokat A har oplyst, at han har bistået Klager og X med oprettelse af et testamente, men at han udelukkende har repræsenteret X i professionelle sammenhænge. Der er dog enighed om, at Klager i sin egenskab af ægtefælle har været involveret i flere sager vedrørende tandlægeklinikken på grund af X's sygdom.

Ved e-mail af 7. november 2011 besvarede advokat A, at der indledningsvist burde holdes et møde for at skabe overblik og en eventuel handlingsplan. Klager besvarede denne e-mail den 9. november 2011 og foreslog at mødet blev holdt i det nye år, og at hun var glad for, at advokat A ville tage sagen, idet både hun og X havde tillid til ham.

Den 20. januar 2012 blev der afholdt et møde mellem advokat A og Klager. X deltog ikke i mødet, idet han var sygemeldt. Advokat A har oplyst, at mødet primært drejede sig om vikaransættelse og et muligt salg af X's tilbageværende klinikkan-

del. Han har endvidere oplyst, at *Klager* ønskede oplysninger om principperne for bodeling, ligesom hun oplyste, hvad ægtefællernes bodele bestod af.

Indklagede har oplyst, at *Klager* efter mødet fik en opfattelse af, at advokat *A* først og fremmest ville varetage *X's* interesser.

Dette fik *Klager* til at anmode advokat *B* om at varetage hendes interesser, hvilket *Klager* meddelte advokat *A* ved e-mail af 14. marts 2012.

I marts 2013 udtrådte advokat *B* af sagen, og *Indklagede* fra samme kontorfællesskab indtrådte i stedet i sagen.

Efter indtrædelse i sagen fandt *indklagede* anledning til at kritisere de værdifastsættelser af *X's* tandlægevirksomhed og den ejendom, hvorfra virksomheden blev drevet, som hidtidigt havde været anvendt i forbindelse med bodelingen.

I juli 2013 gjorde *Klager* *indklagede* opmærksom på, at advokat *A* tidligere havde bistået ægtefællerne, og at hun var følelsesmæssigt generet af, at advokat *A* repræsenterede *X*.

Ved brev af 7. august 2013 bad *indklagede* advokat *A* om at udtræde af sagen, idet *Klager* var følelsesmæssigt generet af, at advokat *A* havde et indgående kendskab til hendes personlige forhold.

Samme dag rettede *indklagede* henvendelse til medejeren af *X's* tandlægeklinik, *Y*. Hverken advokat *A* eller *X* blev orienteret om henvendelsen. Af brevet fremgår bl.a.:

"...

Jeg repræsenterer Klager, tidligere (navn), i de fortsatte bodelingsforhandlinger mellem Klager og X:

Jeg er blevet bedt om at indtræde i sagen, fordi Klager ikke har været tilfreds med det forhandlingsresultat - eller mangel på samme - der var resultatet af det meste af 1/2 års forhandlinger.

Jeg er naturligvis opmærksom på, at du har et professionelt samarbejde med X, men jeg tyr alligevel til at skrive til dig - også for at komme en situation i forkøbet, hvor jeg kunne se mig nødsaget til at bede dig om at afgive forklaring, hvis bodelings-

sagen udviklede sig til en egentlig retssag.

Uenigheden drejer sig først og fremmest om værdien af 2 aktivposter, som jeg mener du kunne have mulighed for at kommentere på.

...

Den goodwill-værdi der fremgår af årsrapporten for Virksomhed X APS fra 2011 er bogført med 202.500 kr., hvilket naturligvis ikke er udtryk for virksomhedens reelle handelsværdi, men derimod resterne af den goodwill-værdi, der blev ansat, da X solgte sin virksomhed til X APS.

...

For så vidt angår ejendommen på (adresse) hvorfra Jeres virksomhed drives, lykkedes det for X at få vurderet ejendommen som investeringsejendom, og ikke som brugsejendom for en tandlægevirksomhed.

...

Det ville nok være lige friskt nok at bede dig udtale dig om, hvad du i givet fald ville give for ejendommen, og jeg vil derfor indskrænke mig til at bede dig om at give mig dine umiddelbare kommentarer i den relation.

Jeg er opmærksom på, at det er et forholdsvist utraditionelt skridt, at jeg har rettet henvendelse til dig, og du er naturligvis i din gode ret til at undlade at kommentere min henvendelse, men når jeg har taget dette utraditionelle skridt hænger det sammen med, at jeg på Klagers vegne har utrolig svært ved at acceptere, at hun skal ende med et bodelingsresultat, der ikke værdisætter den tilbageværende tandlægevirksomhed til noget nævneværdigt beløb, og som samtidig i forbindelse med vurdering af ejendommen på (adresse) lader ejendommen vurdere som banal investeringsejendom i (byrum), uden at tage højde for, at ejendommen er specialindrettet til tandlægeklinikformål og i øvrigt fremtræder som den tandlægeklinik, der har besluttet sig for - og som har muligheden for - at samle de fleste af de fremtidige tandlægeløse patienter op i takt med, at de små klinikker lukker i området.

..."

Ved brev af 14. august 2013 afviste advokat A at udtræde af sagen. Han afviste endvidere, at han havde et indgående kendskab til Klagers og X's økonomiske forhold og forhold i øvrigt. Advokat A bemærkede, at han igennem en årrække havde bistået X professionelt i forbindelse med etablering, drift og delvis afståelse af

tandlægeklinikken.

Ved e-mailbrev af 16. august 2013 rettede advokat **A** henvendelse til **indklagede** med en anmodning om at redegøre for baggrunden for henvendelsen til **Y** samt redegøre for, hvorfor han ikke havde orienteret advokat **A** om henvendelsen.

Ved brev af 2. september 2013 oplyste **indklagede** at baggrunden for henvendelsen var, at advokat **A** og **X** havde indtaget et uacceptabelt standpunkt, og at han ikke havde fundet anledning til at orientere advokat **A** om henvendelsen. **Indklagede** har efterfølgende oplyst, at **Y** ikke har besvaret hans henvendelse.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

Hovedklagen

Modklagen

Indklagede har påstået frifindelse og har til støtte herfor anført, at hans formål med at rette henvendelse til **Y** var at skabe en dialog med hende i forventning om at skaffe oplysninger, der kunne hjælpe hans argumentation i forbindelse med bodelingssagen.

Endvidere har **indklagede** anført, at han ikke i henvendelsen til **Y** har givet oplysninger, som hun ikke alligevel ville få kendskab til i en eventuel retssag.

Modklagen

Advokat **A** har påstået, at **indklagede** har tilsidesat god advokatskik ved at have rettet henvendelse til **Y** uden at have orienteret advokat **A** eller **X**.

Endvidere har advokat **A** påstået, at **indklagede** har tilsidesat god advokatskik ved at give **Y** oplysninger, som **X** havde krav på blev behandlet med diskretion og fortrolighed og ved at søge at indhente oplysninger, som **indklagede** ville anvende til at påvirke en eventuel vurderingsmand, samt at anvende værdiladede og urigtige formuleringer.

Advokat **A** har til støtte herfor bl.a. gjort gældende, at kopi af henvendelsen til **Y** ikke er sendt til ham.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et mode i Advokatnævnet med deltagelse af 13 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:
Hovedklagen

Modklagen

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

10 medlemmer udtaler:

Indklagede har ved sin henvendelse til Y taget forbehold om at indkalde hende som vidne i en eventuel retssag, hvorfor disse medlemmer finder, at henvendelsen må sidestilles med henvendelse til et vidne. Idet Y som medarbejder af tandlægeklinikken har haft en særlig relation til X, finder disse medlemmer, at indklagede ved ikke senest samtidig med henvendelsen at have orienteret advokat A om kontakten at have tilsidesat god advokatskik.

3 medlemmer udtaler:

Disse medlemmer bemærker, at Y ikke er vidne i en verserende retssag. Disse medlemmer finder derfor, at indklagede ikke var forpligtet til at orientere advokat A om, at denne havde rettet henvendelse til Y.

Disse medlemmer finder endvidere under de konkrete omstændigheder, at indholdet af indklagedes henvendelse til Y ikke er kritisabelt. Disse medlemmer har herved bl.a. lagt vægt på, at Y ikke er repræsenteret af advokat A og at indklagede ikke har tavshedspligt i forhold til X.

Disse medlemmer finder derfor, at indklagede ikke er gået videre end en berettiget varetagelse af sin klients interesser tilsagde, hvorfor indklagede ikke har tilsidesat god advokatskik.

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet.

Idet rækkevidden af bestemmelsen om kontakt til vidner ikke fuldt ud er afklaret i praksis, tildeler Advokatnævnet derfor alene i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, indklagede en irettesættelse.

Indklagede kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

Indklagede tildeles en irettesættelse.

..."

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af sagsøger og Y.

Sagsøger har forklaret bl.a., at han overtog hvervet som advokat for klager fra en anden kollega på kontoret. Han skulle bistå hende ved en bo-deling i forbindelse med en skilsmisse. Der havde været forhandlinger om bo-delingen gennem ca. 1½ år uden, at man havde fundet et resultat. Klagers ægtefælle, X, var tandlæge og havde drevet drevet tandlæ-geklunik i kompagniskab med tandlæge Y. Det var van-skeligt at værdiansætte halvdelen af tandlægeklinikken. X mente ik-ke, den var noget værd. Når han rettede henvendelse til Y, var det fordi X havde overdraget halvdelen af tandlægeklinik-ken ca. et år tidligere til Y, og han ville høre, om hun mente, at X's halvdel var mindre værd, end det hun selv havde be-talt et år tidligere. Klager havde en kopi af overdragelsesaftalen. Han havde forventet, at Y ville svare, at værdien var den samme, som hun havde givet. Y svarede imidlertid ikke. Han orienterede ikke advokat A, der repræsenterede X, om henvendelsen. Han havde heller ikke overvejet at gøre det. Han havde på det tidspunkt klaget over advokat A, idet han mente, at advokat A var inhabil i relation til at varetage X's interes-ser. Han blev senere ringet op af Y's ægtefælle, der spurgte ham, hvad Y skulle betale for X's halv-del. Det var på et tidspunkt, hvor sagen var startet i Advokatnævnet. Det er fortsat ikke lykkedes at værdiansætte X's andel af tandlægeklinik-ken.

Y har forklaret bl.a., at hun var bekendt med, at der var uenighed om værdiansættelsen af tandlægeklinikken. Det havde X fortalt hende. Da hun modtog brevet fra sagsøger tænkte hun, at hun ikke ville blandes ind noget. Hun ønskede at vise sin kompagnon loyalitet. Hun vi-ste i X's brevet, og sagde at hun ikke ville besvare det. I foråret blev hun og X uenige om nogle ledelsesmæssige problemer og X blev syg. Det har ført til, at hun nu har overtaget tandlægevirksomheden alene.

Parternes synspunkter

Sagsøger har i påstandsdokument af 27. april 2015 anført følgende:

"Det er mit grundlæggende synspunkt, at jeg ikke, ved min henvendelse til Y, har tilsidesat god advokatskik.

I min henvendelse til Y forklarer, at jeg med henvendels-

en tilstræber at indhente nogle oplysninger med henblik på at undgå, at den igangværende bodelingssag skulle udvikle sig til en egentlig retssag. Såfremt den omhandlede bodelingssag havde udviklet sig til en egentlig retssag, ville der ikke have været noget til hinder for, at jeg rettede henvendelse til Y forinden jeg besluttede mig for at indkalde hende som eventuelt vidne.

Henvendelsen til Y er så langt fra en vidnesituation, at det er uden tilstrækkeligt grundlag at sidestille henvendelsen som en problematisk henvendelse til et vidne.

Min henvendelse kan sammenlignes med en situation, hvor en advokat og en klient indhenter forskellige oplysninger hos forskellige personer, forud for beslutning om eventuelt sagsanlæg.

Det er vanskeligt at udtrykke mine synspunkter meget bedre, end de synspunkter, som nævnets mindretal på 3 medlemmer udtalte i advokatnævnskendelsen.

Grundlæggende er det væsentligt at fremhæve, at Y ikke var eller er vidne i en verserende retssag.

Den bodelingsproces, der verserede mellem min klient, klager, og hendes tidligere ægtefælle X kan ikke sidestilles med en retssag. Der var således ikke tale om nogen aktuel retssag, og det er derfor min opfattelse, at min henvendelse til Y ikke kan betragtes som en henvendelse til et vidne.

Når jeg i min henvendelse gav udtryk for, at de oplysninger jeg efterspurgte, var oplysninger, som Y ville blive stillet spørgsmål om under en eventuel retssag, var det ikke dermed min hensigt at true Y med at blive indkaldt som vidne i en retssag, hvis hun ikke svarede mig på de stillede spørgsmål. Mit brev til Y er heller ikke blevet udlagt som indeholdende en trussel. Når jeg overhovedet fandt anledning til at fremhæve vidneproblematikken, var det udelukkende for at give Y et indtryk af, at der ikke i de af mig søgte oplysninger var noget særligt, der var behov for at hemmeligholde.

Enhver person man som advokat måtte rette henvendelse til med henblik på at indhente oplysninger af den ene eller anden karakter, er vel nærmest per se et potentielt vidne i en retssag, som kunne blive resultatet af de oplysninger, der ved en sådan henvendelse kommer frem, eller måske netop ikke kommer frem.

Jeg har på et tidspunkt overfor advokat A givet udtryk for, at jeg som advokat er berettiget til at søge oplysninger hos tredjemænd – selv "nærtstående" tredjemænd – uden at jeg derved pr. automatik kommer ind i

vidnereglerne.

Når jeg foretog en henvisning til vidnesituationen i min henvendelse til Y, var det også for at give min henvendelse en pragmatisk tilgang. Sagt med andre ord, det ville være tidsbesparende, hvis jeg fik de pågældende oplysninger. Det ville spare både Y for ulejligheden med eventuelt at vidne i en mulig fremtidig retssag og i øvrigt tidsmæssigt fremme min klients sag.

Jeg fremhæver som mindretallet, at advokat A ikke repræsenterede Y.

Dertil kommer, at det var ganske forudsigeligt, at Y ville orientere sin kompagnon, X, om min henvendelse, og jeg kan derfor anføre, at min henvendelse til Y ikke var et forsøg på at undgå at X og advokat A blev orienteret om min henvendelse.

Når vi ser nærmere på de advokatetiske regler pkt. 18.3, er det karakteristisk, at der forudsættes en retssag for at reglerne finder anvendelse. Således hedder det indledningsvis: "En advokat der repræsenterer *en part i en retssag* kan kontakte et vidne forud for vidneafhøringen".

Det fremgår således, at forudsætningen for reglens anvendelse er, at en advokat repræsenterer en part i en retssag. Dermed kan vi *udelukke en hypotetisk retssag* eller *en fremtidig retssag*. Når jeg kan drage den konklusion hænger det også sammen med, at kontakten angives at kunne ske forud for *vidneafhøringen*. Vidneafhøringen må nødvendigvis være den afhøring af vidnet, *der finder sted i retssagen*.

Når pkt. 18.3 vurderes i lyset af de som bilag A fremlagte bemærkninger (bilagets side 6), præciseres det, at reglerne i pkt. 18.3 handler om "*vidnekontakt forud for indenretlig vidneafhøring*". Som bemærkningerne er formuleret knæsetter de princippet om, at *vidnereglerne, for at finde anvendelse, kræver en verserende retssag og en indenretlig vidneafhøring.* "

Sagsøgte har i påstandsdokument af 14. april 2015 anført følgende:

1 Det gøres gældende, at de advokatetiske regler har til formål først og fremmest at afspejle domstolenes og Advokatnævnets praksis, således som Advokatrådet opfatter den. Reglerne har til formål at udgøre et bidrag til fastlæggelsen af retsplejelovens retlige standard om god advokatskik i § 126, stk. 1.

De advokatetiske regler er derfor udtryk for advokatstandens opfattelse af de krav, som må stilles til advokaters professionelle standard og etik i forbindelse med udøvelse af advokatvirksomhed.

2 Det gøres gældende, at indklagede har handlet i strid med god advokatetik ved at rette henvendelse til Y uden samtidig at have underrettet advokat A herom, jf. AER punkt 18.3, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Det gøres videre gældende, at indklagedes henvendelse til Y må sidestilles med henvendelse til et vidne således, at AER punkt 18.3 finder anvendelse.

2.1 Anvendelsesområdet for AER punkt 18.3 er efter bestemmelsens ordlyd retssagsbehandling. Imidlertid er det Advokatnævnets opfattelse, at bestemmelsen også er egnet til at gælde i sager, hvor der behandles udenretlige tvister, og hvor der rettes henvendelse til en person med henblik på en eventuel senere retssag.

2.2 Formålet med AER punkt 18.3 er at give parterne mulighed for – allerede i den indledende proces – at få klarlagt, hvad et vidne kan bidrage med for at afskære overflødig bevisførelse. Indklagede rettede henvendelse til Y med henblik på at få klarlagt, om hun besad oplysninger, der kunne være relevante for bodelingsforhandlingerne mellem Klager og X.

2.3 I sin henvendelse efterspurgte indklagede oplysninger til brug for værdiansættelsen af en række aktiver i bodelingssagen, som efter hans opfattelse alligevel ville være tilgængelige under en eventuel retssag, jf. bilag 1. Ved sin henvendelse tog indklagede endvidere forbehold for at indkalde Y som vidne under en eventuel senere retssag.

2.4 Under disse omstændigheder er det Advokatnævnets opfattelse, at indklagedes henvendelse må sidestilles med henvendelse til et vidne, jf. bilag 2.

3 Det gøres gældende, at der efter AER pkt. 18.3 skal ske forudgående underretning af modparten, når personen, som der rettes henvendelse til, har en særlig tilknytning til modparten.

3.1 Bestemmelsen i AER punkt 18.3 stiller krav om, at henvendelse til et vidne skal ske efter forudgående underretning af modparten, når det er påkrævet. Forudgående underretning er navnlig påkrævet, når henvendelse sker til "modpartens vidne".

3.2 Spørgsmålet om en advokats adgang til at rette henvendelse til et af modparten indkaldt vidne er i praksis rejst som et fagetisk problem, jf. Juristen 1962. dr.jur. Axel H. Pedersen, side 472 og U.2003B.147, Martin Birk, idet stillingtagen til en sådan tvist falder uden for de opgaver, der påhviler

domstolene under forberedelsen af en borgerlig sag, jf. U.1992.153V og U.1990.215V.

3.3 Historisk var det almindelig antaget, at en advokat alene måtte rette henvendelse til et af modparten indkaldt vidne efter forudgående samtykke fra modparten, jf. Juristen 1962, dr.jur. Axel H. Pedersen, side 472, Proceduren, Pernille Backhausen m.fl. side 138.

3.4 Senere praksis udtrykker en opblødning af denne opfattelse. Samtykkekravet erstattes med et generelt krav om forudgående underretning af modparten, når den pågældende person har en særlig tilknytning til modparten, jf. Advokatretten, Mads Bryde Andersen, side 574, Advokatetik – ret og rammer, Martin Lavesen m.fl. side 107, Advokaten 9/2005, Lars Økjær Jørgensen og ANK af 3. april 2001 (02-0408-2000-0828).

Kravet om forudgående underretning, når modparten har en særlig tilknytning til det pågældende vidne, er begrundet i, at modparten skal have mulighed for at varetage sine interesser, jf. de advokatetiske regler, Lars Økjær Jørgensen og Martin Lavesen, side 220 og Advokaten 9/2005, Lars Økjær Jørgensen.

Når vidnet har en særlig relation til modparten, kan modparten have en interesse i at sikre, at afhøringen af det pågældende vidne sker inde for de rammer, som er relevante for den konkrete tvist. Samtidig kan modparten have en interesse i at sikre, at afhøringen ikke tager form af en egentlig modafhøring før den egentlige indenretlige afhøring.

3.5 Kravet i AER pkt. 18.3 svarer til den hidtidige retstilstand og er hverken nyskabende eller skærpet i forhold til den gældende opfattelse.

4 Det gøres gældende, at \forall har en sådan særlig tilknytning til \times , jf. AER punkt 18.3.

4.1 Tilknytningskravet er begrundet i, at de pågældende personer i kraft af den stilling eller position de har indtaget i det forløb, som er grundlaget for tvisten, ofte har været involveret i forløbet i et sådant omfang, at de anser sig som repræsentanter for den ikke-indkaldende part og som modpart i forhold til den indkaldende part.

Det vil derfor være vanskeligt for det pågældende vidne at bistå den indkaldende part med tilrettelæggelsen af sagen. Samtidig er der en risiko for, at den indkaldende parts afhøring af det pågældende vidne kommer til at fremstå som en form for modafhøring.

4.2 AER punkt 18.3 er i overensstemmelse med retspraksis på dette område og tilknytningskravet skal således fortolkes ud fra den retstilstand, der blandt andet fremgår af U.2010.2711H, jf. bilag A.

4.3 Som medejer af tandlægeklinikken må Y anses for at have en særlig tilknytning til X . Af denne grund burde $indklagede$ senest samtidig med henvendelsen til Y have orienteret advokat A , således at denne havde mulighed for at varetage sin klients interesser.

5 Det gøres gældende, at en manglende underretning i overensstemmelse med retspraksis og AER punkt 18.3 må betragtes som et skridt, der går videre, end hvad berettigede hensyn til $klager$ tilsiger. AER punkt 17.1 bestemmer således udtrykkelig, at en advokat ved udførelsen af en sag ikke må gå videre end, hvad berettigede hensyn til varetagelsen af klientens interesser tilsiger.

6 En irettesættelse er Advokatnævnets mildeste sanktion. Sanktionen er fastsat under hensyntagen til, at spørgsmålet om henvendelse til vidner forud for anlæggelsen af en retssag ikke er fuldt ud afklaret i praksis. Den fastsatte sanktion svarer derfor til Advokatnævnets normalsanktion i disse situationer.

Parterne har i det væsentligste procederet i overensstemmelse hermed.

Rettens begrundelse og afgørelse

Efter $indklagedes$ forklaring lægges det til grund, at han rettede henvendelse ved brev af 7. august 2013 til sin klient $klagers$ tidligere ægtefælle X kompagnon, Y , for at få oplysninger om værdien af X 's andel af tandlægevirksomheden. I brevet af 7. august 2013 til Y skrev $indklagede$ samtidig, at han ønskede at komme den situation i forkøbet, hvor han kunne se sig nødsaget til at bede Y afgive forklaring, såfremt bodelingssagen udviklede sig til en egentlig retssag. Henvendelsen skyldtes et ønske om at få oplysning om værdien til brug for en igangværende bodeling. Han orienterede ikke X 's advokat om henvendelsen. Det findes ikke afgørende for sagens afgørelse om de advokatetiske regler pkt. 18.3 var overtrådt, idet disse alene er vejledende for sagsøgte. Herefter finder retten, at $indklagedes$ fremgangsmåde var i strid med god advokatskik jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, hvorfor der var grundlag for at tildele advokat $indklagede$ en irettesættelse. Sagsøgtes påstand tages derfor til følge.

Vedrørende sagens omkostninger forholdes som nedenfor bestemt, idet retten kan oplyse, at der er tilkendt 10.000 kr., som passende beløb til dækning af udgift til advokatbistand. Retten har ved fastsættelsen taget hensyn til sagens forløb og udfald.

Thi kendes for ret:

Advokatnævnets kendelse af 26. juni 2014 stadfæstes.

Sagsøger, ~~indklagede~~, skal inden 14 dage betale sagens omkostninger med 10.000 kr. til sagsøgte, Advokatnævnet.

De idømte sagsomkostninger forrentes efter rentelovens § 8a.

Merete Engholm
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Københavns Byret, den 8. juni 2015.

Patricia Sabroe, retsassistent